

VIOLA SZANDRA

Otthonunk

*Végre kifoszthatlak ruháidból, gondolataidból,
 nincstelenül teríthetlek az ágyra,
 végre otthontalan leszel, kiszolgáltatott, hogy megszánjalak,
 befogadjalak,
 akár baldokló lennél, úgy szeretlek,
 mintha már egy másik világból lopnánk minden batáridőn túli ölelést,
 még jó, hogy mindeközben élni is elfelejtünk,
 így hát nem is telik az élet, nincs idő és nincs hely sem, csak a folyton
 változó tér két tenyerem közt és közted,
 amint belebújsz ölelésembe,
 amint belépsz karjaim fehér szobácskájába...*

Angyal-hamisítványhoz

(J. A.-tól kölcsönözve)

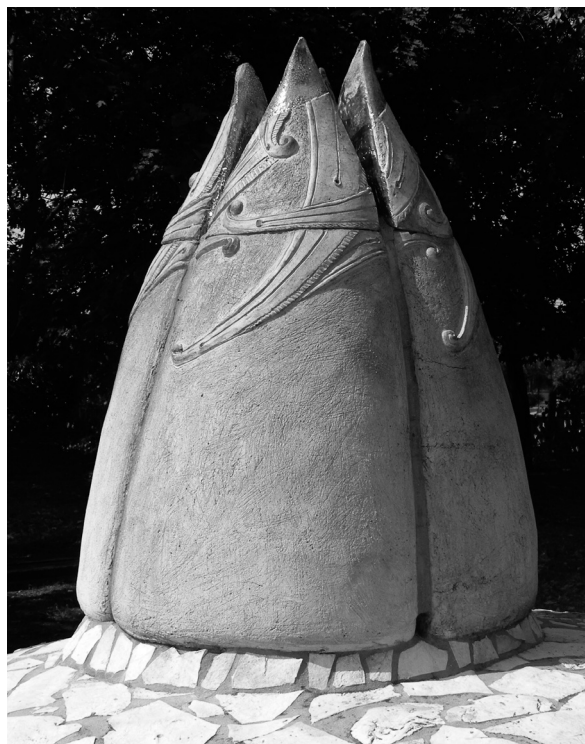
*Szárnyaid lógnak, csökött angyal,
 étcsokoládészín var a nyakadon.
 Hegedő rozsdafolt, vérszín cigarettanyom,
 borostád szőke hangyaboly:
 csak csíp, csupa pír, csupa hajnal.
 S mintha szemed mélyén a könny se folyna.*

*Körül égbolt, tiszta gondolatból.
 Sörhabfelbók, egy abroszra esett glória
 vagy poháralátét, Istentől két gondolatnyira
 könnyökölsz a pultnál.
 Fürtjeid vasból, te ...angyalhamisítvány*

A csavargó Kassáknak

*Egy kapualjban elfér a világ.
Egyetlen szóval házamat
röpted el fejem fölül.
Esőkabátban próféta vagy.
Szabadtéri mulató a rét, az erdő,
a világ fala nincs panziószoza.*

*Te vágtd ketté az időt:
azóta az, csak az egyik végén nő,
a múlt visszapöndörített történelmi bajusz,
a jövő végtelen országút,
melyen te kujtorogsz valahol,
világvégi ringyók és költészet után.*

VIOLA SZANDRA (1987) A Pázmány Péter Katolikus Egyetem kommunikáció-filozófia szakos hallgatója. Kö-
tete: *Léleksztriptíz* (2008).